

LEVIE DIEVČA

Pod nohami som necítila pevnú zem. Držala som sa pevne tenkej ruky mojej mamy. Pozrela som sa jej do tváre a v jej očiach som zbadala strach a bolesť. Líca jej od toľkého behania sčerveneli a dlhé vlasy jej viali vo vetre. Pred nami rýchlosťou vetra behal môj otec. Na jeho vypracovanom chrbte a čiernych kučeravých vlasoch sa v mesačnom svetle ligotali kvapôčky potu. Zrazu zastal a ukázal mame, aby bola ticho. Spoločne načúvali divočine. Nechápala som, čo sa deje. Videla som len strašidelné stromy a mesiac, ale otec zrejme niečo počul, čo nebolo dobré znamenie, pretože mama sa začala triasť. Držala ma v náručí a na jej rukách som cítila, ako sa trasie a lapá po dychu čo najtichšie. V húštine čosi zašuchotalo a vtedy som stuhla aj ja. Zrazu z nej niečo vyskočilo. Otec rýchlo vytiahol nôž a začal sa ním oháňať pred očami divej zveri. V tejto tme mi dlho trvalo, kým som rozpoznala, čo to je. Bol to lev. Veľký, elegantný lev, ktorý na nás pozeral svojimi veľkými očami a chystal sa zaútočiť. Prešli tri sekundy a otec sa spamätal. Hodil nôž smerom k levovi. Nôž sa prudko zapichol levovi do brucha a on nahlas zreval, ale ešte sa nechystal zomrieť. Jeho posledné želanie bolo všetkých nás pozabíjať. Skočil na otca tak rýchlo, že otec nestihol ani zareagovať. Vtedy mama začala kričať a ja s ňou. Lev sa na nás pozrel a rozbehol sa k nám. Mama ma rýchlo položila na zem a kričala, aby som utekala. Videla som, ako sa postavila tvárou v tvár levovi a on na ňu skočil. Nedokázala som sa pohnúť, bola som ako prikovaná k zemi. Zrazu ma niečo chytilo za rameno.

Otvorila som oči a nado mnou stál pán v obleku. Ruku mal položenú na mojom ramene a niečo mi hovoril, ale ja som nevnímala. Bola mi zima, aj keď som bola celá zaliata potom. Točila sa mi hlava a mala som zahmlené pred očami. Pocítila som na mojich perách vodu a pomaly som sa spamätávala. Ďalšia

nočná mora bola za mnou. Táto nočná mora ma sprevádza už od mojich piatich rokov. Najradšej by som na ňu zabudla. Lenže to sa nedá, pretože mi úplne zmenila život a dáva si pozor, aby som na to nikdy nezabudla. Všetci cestujúci na mňa pozerali. Bolo mi to neprijemné, ale snažila som sa ostať pokojná.

„Ste v poriadku?“ opýtal sa ma muž v obleku.

„Áno, ďakujem, už je mi lepšie.“ odpovedala som.

Snažila som sa znovu nezaspať, a tak som rozmýšľala o Spicovi. Odkedy ho odchytili a poslali do zoo, snažila som sa zistiť, kde je. Je to ako môj jediný príbuzný a nechcem ho stratiť.

Vlak zastal. Vystúpila som. Obzrela som sa a pri veľkom aute s logom miestnej zoo stál pán a usmieval sa.

„Dobrý deň.“ podišla som k nemu a pozdravila ho.

„Dobrý deň, vy musíte byť slečna Lion, však?“ spýtal sa a podal mi ruku.

„Áno a vy ste?“

„Pán Jack McCavey, ale hovor mi len pán Jack.“

„Rada vás spoznávam,“ povedala som a až po chvíli mi došlo, že som práve spoznala môjho šéfa.

„Tak môžeme nasadať.“

Podala som mu môj kufor a sadla som si na sedadlo vedľa šoféra. Cestou do zoo som si ho chcela trochu poobzerať, ale bolo mi trápne naňho civieť. Škúlila som teda jedným okom. Nezdal sa ako šéf. Dlhšie čierne vlasy, zarastená brada, montérky a vesta. Vážne som si šéfa predstavovala ináč. V aute vládlo ticho a mne to vyhovovalo.

Pozrela som sa von oknom a spomenula som si na moje detstvo. Som tu ešte len pár hodín a už mi chýba môj starý život. Musela som potlačiť slzy. Zatvorila som oči, ale vyrušilo ma „zdochnutie“ motora. „A sme tu!“ oznámil mi pán Jack.

Takže to nebolo „zdochnutie“, ale koniec cesty. Pomaly som otvorila dvere a vyšla som von. Nadýchla som sa a rozhliadla okolo. Bolo to iné prostredie na aké som zvyknutá, ale celkom ušlo. Namiesto akácií tu boli lipy a javory. Vošli

sme teda do staršieho domu a pán Jack mi zobral kufor.

„Ukážem ti tvoju izbu a potom ťa pozývam na večeru.“ povedal a ja som ho nasledovala cez obývačku a hore schodmi do malej útulnej izby.

Pri večeri sme si posadali za okrúhly stôl.

„Toto sú moje deti, Sandy,“ ukázal pán Jack na malé ryšavé dievčatko s modrými očami, ktorému som odhadovala asi sedem rokov, „a Josh.“ ukázal na chlapca, ktorý bol asi taký starý ako ja. Mal tmavé vlasy, ale oči som mu nevidela, lebo sa stále pozeral do taniera a hrabal sa v jedle. Obidve deti boli sklesnuté a bez nálady. Ale slušnosť ma nepustila a veselo som im pozdravila: „Ahojte.“

„Čau.“ odpovedal Josh, ale stále nezdvihol zrak.

„Ahoj.“ povedala Sandy, ktorá sa na mňa aspoň na chvíľu pozrela.

„Lion,“ oslovil ma pán Jack, „rozprával som sa s pánom Craffordom, našim správcom a povedal, aby som ťa varoval pred našim levom. Dostali sme ho len pred týždňom. Je odchytený priamo z divočiny a ešte sa s tým nezmieril. Je to zatiaľ najproblémovjšie zviera, ktoré sme tu mali. Zaútočí na každého, kto sa priblíži, jedlo mu musíme hádzať z trojmetrovej vzdialenosti. Keď sa neupokojí, budeme ho musieť dať Delingovi a ten z neho urobí kožuch. Vážne nechcem, aby takto dopadol, ale dohoda je dohoda.“

Videla som, ako ťažko sa mu to rozprávalo a mne sa to ešte ťažšie počúvalo. Toto nesmiem dopustiť. Pocítila som hrču v hrdle a slzy v očiach. Pozerala som do taniera a modlila som sa, aby si to nikto nevšimol. Práve kvôli tomu levovi, teda Spicovi, som bola tu. Keď sa mi podarilo potlačiť slzy, zdvihla som zrak. Sandy a Josh sa ešte stále tvárili, že tu nie sú a miestami sa mi zdalo, že Josh je na niečo nahnevaný a snaží sa to jedlo zabiť pohľadom. Pán Jack sa na mňa pozrel a chcel niečo povedať. Nechcela som ďalej túto tému rozvíjať,

tak som povedala prvú vec, ktorá mi napadla: „Rada by som sa spoznala s vašou manželkou. Kde je?“ Hneď som to aj oľutovala. Josh sa v tej chvíli zdvihol, tvrdo hodil príbor do taniera a odišiel najhlučnejšie ako sa dalo. Sandy sa rozutekala za ním. Oči pána Jacka zosmutneli a pery mu ovisli. „Ona už ... bohužiaľ nie je medzi nami.“ Povedal s polozachrípnutým hlasom. Vtedy som to pochopila. Tú ťažkú atmosféru pri stole, pohľady do prázdnoty aj Joshovu zlosť. Sklopila som zrak, lebo smrť bola ako moja sestra, prenasledovala ma ako tieň a menila každú moju peknú chvíľu na nočnú moru. Nemohla som to vydržať. Poďakovala som za večeru a odišla do izby. Hodila som sa do postele a po líkach mi stekali slzy. Ani neviem, nad čím som plakala. Nad ľútosťou alebo nad bolesťou v srdci? Jednoducho som im dala voľnosť, aby stekali, kam chcú. Vtedy som si spomenula na Josha. Bolo mi ho ľúto a chápala som, ako sa cíti. Rozhodla som sa ísť za ním.

Otočila som sa a na chodbe a za mnou stála Sandy s prekriženými rukami.

„Čo tu chceš?“ opýtala sa ma s opovrhnutím.

„Chcela som sa Joshovi ospravedlniť. A vlastne aj tebe.“
nadýchla som sa a podišla som k nej. „Je mi ľúto, čo sa stalo. Nevedela som o tom a Josha to dosť vzalo.“

Oči sa jej roztiahli a bez pohnutia povedala: „Je na streche, ale nehovor, že som ti to povedala ja.“

„Dík.“

„Nemáš zač.“ povedala a ukázala mi kadiaľ sa tam dostanem.

Pocítila som vietor vo vlasoch a uvidela som Josha sedieť na kraji predo mnou.

„Môžem si prisadnúť?“ Neodpovedal.

Tak som si teda sadla a spustila som nohy dole do prázdnoty. Pod mojimi nohami sa rozprestrela živá mapa zoo. Bolo to krásne. Josh sedel bez pohnutia a ja som hľadala tie správne slová. „Pozri,“ začala som, „nechcela som sa ťa dotknúť, ani

ti ublížiť. Teraz už viem, cez čo si prechádzaš a viem aj to, že je to ťažké." Na chvíľu som sa odmlčala, a potom som pokračovala: „Život nie je ľahký. Bolesť a strata patria k nemu. Strata je zmena a musíš sa s tým naučiť žiť, lebo inak ti obráti život naruby. Viem to z vlastnej skúsenosti.“

Zrazu sa prudko otočil a oči zaboril do mňa. Boli tmavé a plné zlosti, ale bolo v nich niečo, čo ma zaujalo a priťahovalo. Slnko akurát zapadalo a jeho modrá farba očí vyznela ešte viac. Nakoniec odvrkol: „A čo o tom môže vedieť mestská panička?“ Zostala som v šoku, ani ma nepozná a už si o mne myslí, že som namyslené mestské dievča. Kým som sa spamätala, bol už skoro pri vchode, no stihla som ešte zakričať: „Prosím len o odpustenie!“

Zostala som tam sama so svojimi myšlienkami, ktoré mi vírili v hlave.

Takže, keď sa Spice nespamätá a neprestane s vystrájaním, prídem oňho. Je to v nejakej dohode. S Joshom sa už nebudem snažiť nadviazať kontakt a budem sa venovať Spicovi, aj keby som mala prezradiť svoju identitu. S týmto rozhodnutím v hlave som sa vrátila do izby a zaspala som.

Ráno som sa prebudila veľmi skoro, vlastne tak, ako som zvyknutá. Slnko práve otváralo oči a pouličné lampy ešte stále svietili. Obliekla som sa a vyšla som cez zadný vchod do zoo.

Zavalila ma známa vôňa zvierat. Pomaly som prechádzala okolo pavilónu opíc. Z diaľky vyzerali zvieratá normálne ako v divočine. Ale keď sa im pozriete do očí, uvidíte smútok a túžbu po slobode. Niektoré ani nevedia, aké to je pocítiť voľnosť slobody v krvi. Rýchlo som prebehla okolo labutí a hľadala som cestičku k papagájom. Keď som k nim zamierila, srdce som mala až v hrdle a prebehli po mne zimomriavky. Nevedela som sa dočkať, kedy Spica uvidím, ale bála som sa predstavy Spica uväzneného v zajatí železnej klietky, ale aj vlastného srdca. Každým krokom, ktorým som bola bližšie a

bližšie k jeho klietke, som cítila srdce vyššie a vyššie až niekde v mozgu. Predo mnou som uvidela klietku a podľa čuchu som zistila, že je tam divá krv - Spice. Nesmelými krokmi som sa približovala. Zrazu som tam zbadala Josha. Udržiaval si odstup. Najprv som si myslela, že to je strážnik Crafford, ale keď som už bola bližšie, spoznala som tmavé vlasy. Bol to Josh. Nechápala som, čo tam robí. Zastala som a čakala, čo sa bude diať. Najprv sa ani nepohol, akoby sa mu v hlave odohrával boj, ale po chvíli sa vybral bližšie ku mrežiam. Od klietky bol už iba meter, keď sa zrazu z tmavého rohu vyrútil Spice a s vražedným pohľadom zastal tesne pri konci klietky. Josh spravil pomalý krok dozadu. Spice, keď si všimol, že sa pohol, zreval tak, ako reve pri súboji s iným samcom a začal sa oháňať labami. Spica som takto videla iba vtedy, keď sa snažil nejaké zviera zabiť, ale na človeka som ho nikdy nevidela takto zaútočiť. Josh mal šťastie, že Spice bol v klietke. Rozhodla som sa ísť za ním, aj keď tam bol Josh. Nevedela som, ako budú obaja reagovať, ale risk je zisk. Prešla som okolo Josha, ktorý mal ešte stále vystrašenú tvár a hodil na mňa prekvapený pohľad. Približovala som sa k Spicovi a keď si ma všimol, okamžite sa upokojil. Prestrčila som ruku cez mreže a pohladkala ho po pysku. Videla som, ako si to užíva a musela som sa usmiať. Potom som si spomenula na Josha. Stál tam a pozeral na mňa, akoby mi preplo. Nedokázal nič povedať. Keď sa spamätal, začal pomaly, ale nahnevane rozprávať: „Lion, choď okamžite odtiaľ preč!“

„Prečo? Neboj sa Spi...hmmm teda tento lev mi neublíži.“ povedala som pokojne.

„Je to nebezpečné!“

„On nie je nebezpečný.“ pousmiala som sa a podišla k Joshovi, ktorý sa stále chvel.

„A čo tu vlastne robíš?“ spýtala som sa ho.

„Pán Crafford sa ho bojí, ani mu nedáva žrať a nestará sa oňho. Povedal som mu, že to budem robiť ja.“

„No a nemohla by som to robiť ja?“

„Neviem, či to je práca práve pre teba.“

„Inými slovami: Toto mestská panička nedokáže.“ povedala som to, lebo som vedela presne, že to má na jazyku. Zatváril sa nevinne a obrátil sa na odchod. No ja som sa nedala: „Sám si sa práve presvedčil, že na to mám. Aspoň ti budem pomáhať!“

„Tak fajn.“ Zrazu sa nadýchol a povedal niečo, čo som vôbec nečakala.

„Potrebujem tvoju pomoc. Keď máš rada zvieratá, určite mi pomôžeš. Asi nepoznáš Delinga, ale je to hrozný človek, ktorý premieňa krásne živé tvory na ohavné zvieracie dekorácie do bytu.“

„No a o akej dohode to tvoj otec hovoril?“

„Leva odchytili pytliaci. O týchto pytliakoch sme vedeli už dlhšie, nanešťastie, môj otec je príliš dobrý človek na to, aby ich zastavil. Sledoval som ich GPS a zistil som, kde robia obchody. Otcovi som povedal, že by sme ich mali zastaviť, alebo aspoň udať na políciu. No on len rozhodol, že od nich kúpime tohto leva. Prišli sme tam a práve sme stretli Delinga. Otec vsadil všetky peniaze, čo mal, len aby mu zachránil život. Takže nakoniec ho predali nám. Delinga je nebezpečný človek, ktorého sa boja aj pytliaci. Keďže nedostal tohto leva, vyhrážal sa im, že ich prezradí. Nakoniec uzavreli dohodu, ak nebudeme zvládať správanie leva, dostane ho on. Samozrejme, že nemôžeme mať v zoo leva, ktorý je zabijak. Ty by si to mohla zvládnuť. Vyzerá to tak, že teba sa lev nesnaží zabiť ako nás.“

Mali sme na to dva týždne. Začali sme usilovne pracovať na tom, aby sa ľudia dokázali pohybovať okolo Spice bez toho, aby ich napadol. Takto to pokračovalo každý deň. Ani sme sa nenazdali a prišla sobota. Vstala som celá spotená a ruky sa mi triasli. Pred hlavnou bránou sme sa všetci stretli o ôsmej. Prvé prišlo Delingovo auto a hneď za ním prišli pytliaci. Keď

si všetci popodávali ruky, spoločne sme sa vybrali k Spicovej klietke. Delinga sa vznášal, akoby to bola nejaká jeho show.

„Chcem sa presvedčiť, že to s tým levom zvládnete. Nech sa nájde niekto, kto sa priblíži bez toho, aby ho lev napadol.“ povedal a s kamenným výrazom sa pozrel na nás. Vedela som, čo ma čaká a Josh, aby ma povzbudil, sa na mňa usmial.

„Idem ja.“ oznámila som.

S istotou som otvorila klietku a vošla dnu. Vedela som, že sa mi nič nemôže stať. O chvíľu sa Spice vynoril a ako mal vo zvyku, jemne sa dotkol ňufákom mojej ruky. To znamenalo, že ma žiada o moju pozornosť. Začala som ho hladkať a on si to ako vždy užíval. Potom som si všimla prekvapené pohľady. Len dva sa od nich líšili. Josh sa usmieval od ucha k uchu a Delinga sa opovržlivo uškrňal.

„Myslíte si, že ma oklamete?“ zasmial sa a ja som stuhla.

„Tento lev je „príbuzným“ slečny Lion, čo znamená, že jej samozrejme neskriví ani vlások na hlave. Takže, keď si to tak vezmeme, je naďalej zabijacké monštrum.“

Odkiaľ to mohol vedieť? Pomaly som dýchala a pozerala na výrazy pána Jacka, Josha a pána Crafforda. „Prepáčte, pán Delinga, ale nemám potuchy, o čom tu rozprávate. Lion Spica v živote nestretla, až doteraz. A jej úžasný talent dokázal skrotiť toto zviera.“ zastal sa ma úbohý pán Jack, ktorý v presvedčení, že hovorí pravdu, klamal.

„Majú pravdu.“ povedala som trasúcim sa hlasom. Hneď v tej chvíli som zbadala, ako sa Joshove oči premenili na tmavé studne, ktoré som naposledy videla na streche, keď som ho prosila o odpustenie.

„Tento lev je príliš nebezpečný na to, aby ste ho tu mali a testom neprešiel. Takže sa ho zmocňuje pán Delinga.“ Uzavrel to jeden z pytliakov.

„Počkať,“ povedal náhle Josh, „ja to skúsim.“

Stála som tam s otvorenými ústami a musela som vyzerat veľmi hlúpo. Spice vyzeral, že ho toto divadlo nezaujima, spokojne

ležal. Josh opatrne vošiel dnu. Spice ďalej oddychoval. Telo sa mi od nervozity potilo. Josh tiež nevyzeral, že by mu to bolo jedno. Pomaly si sadol na zem. Vtedy si ho Spice všimol a spozornel. Vstal a vznešenými krokmi sa približoval k nemu. Urobil dva kroky dopredu, opatrne sa dotkol Joshovej vystretej dlane a zatvoril oči. Vyhrali sme.

Mala som radosť, ale zároveň ma premkol smútok. Chcela som byť sama. Vyštverala som sa na strechu a spomienky na rodinu sa kotúlali po mojich líkach.

„Si v poriadku?“ Bol to Josh.

Pozrela som naňho a videla som v jeho tvári veľa otázok. „Vieš, narodila som sa v dedine obkolesenej džungľou, no všetko sa zmenilo za jedinú noc. Prišla som o rodičov a mňa vychovávala levice. Ľudia ma po rokoch našli, ale Spice je ako môj brat. Keď ho odchytili pytliaci, hľadala som ho, a preto som tu.“

Josh ostal ticho. Obidvaja sme sa topili vo svojich myšlienkach, ale v jednom som si istá. Rozhodne mi pomohol otvoriť dvere na kľetke môjho smútku.

Soňa Kačurová- 7.roč. ZŠ

Spišská Nová Ves, 05201